

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2200/2024
24.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Маглић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Војводинашуме“, Петроварадин, чији је пуномоћник Душан Козомора, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 228/24 од 03.04.2024. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 228/24 од 03.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 228/24 од 03.04.2024. године, као и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 854/23 од 28.11.2023. године у усвајајућем делу, тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име разлике између зараде која је тужиоцу исплаћена по коефицијенту 2,45 до зараде која би му припадала по коефицијенту 3,35, за период од 01.12.2017. године до 30.09.2022. године, исплати износ од укупно 951.894,94 динара, те да се обавезе тужени да тужиоцу почев од пресуђења па убудуће док за то постоје законски услови, исплаћује новчану ренту у износу од 19.682,16 динара, сваког 15-ог у месецу за претходни месец, а да доспеле неисплаћене рате исплати одједном као и да му накнади трошкове парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове целог поступка у износу од 753.233,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 854/23 од 28.11.2023. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца делимично је усвојен, па је ставом другим изреке обавезан тужени да за тужиоцу на име разлике између зараде која му је исплаћивана по коефицијенту 2,45 до зараде која му припада по коефицијенту 3,35 за

период од 01.12.2017. године до 31.05.2019. године, исплати износ од 129.423,97 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између зараде која му је исплаћивана по коефицијенту 2,45 до зараде која му припада по коефицијенту 3,35, за период од 01.06.2019. године до 30.09.2022. године, исплати износ од 822.470,97 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа од 129.423,97 динара па до потраживаног износа од 215.706,61 динара на име разлике између зараде која је тужиоцу исплаћивана по коефицијенту 2,45 до зараде која му припада по коефицијенту 3,35, за период од 01.12.2017. године до 31.05.2019. године, као и преко досуђеног износа од 822.470,97 динара па до потраживаног износа од 1.370.784,95 динара на име разлике између зараде која му је исплаћивана по коефицијенту 2,45 до зараде која му припада по коефицијенту 3,35, за период од 01.06.2019. године до 30.09.2022. године, као и законска затезна камата на разлику наведених износа од доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ од 129.423,97 динара и на износ од 822.470,97 динара, од доспелости сваког појединачног месечног износа па по исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу почев од дана пресуђења па убудуће док за то постоје законски услови исплаћује новчану ренту у износу од 19.682,16 динара, и то сваког 15-ог у месецу за претходни месец, с тим да ће доспеле а неисплаћене рате тужени исплатити одједном. Ставом седмим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа од 19.682,16 динара па до потраживаног износа од 32.803,76 динара на име новчане ренте, а за период од дана пресуђења па убудуће, као и захтев за исплату законске затезне камате доспеле а неисплаћене рате ренте, од дана доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у укупном износу од 287.995,00 динара, са законском затезном каматом од извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 228/24 од 03.04.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца делимично је усвојена, па је првостепена пресуда преиначена у погледу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што је обавезан тужени да тужиоцу поред износа од 287.995,00 динара, исплати износ од још 33.225,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке, док су у преосталом делу жалба тужиоца као и жалба туженог у целисти, одбијене и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у усвајајућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да је о посебној ревизији туженог потребно одлучити ради уједначавања судске праксе сагласно одредби члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.10/23), због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог почев од 1999. године, а од 01.01.2001. године тужилац је распоређен на послове „...“. Дана 22.01.2001. године, при обављању посла сечења стабла ручном секиром, дошло је самоповређивања тужиоца у виду трауматске ампутације другог прста левог стопала. С обзиром да је у парничном поступку који је тужилац покренуо против свог послодавца, правног претходника туженог, утврђено да је до повређивања тужиоца дошло из разлога што му послодавац није обезбедио заштитне чизме са заштитном металном капицом за обављање посла, правноснажном пресудом Окружног суда у Сремској Митровици Гж1 1626/04 од 25.11.2004. године, а којом је пресуда Општинског суда у Сремској Митровици П1 71/02 од 24.09.2004. године преиначена, тужиоцу је досуђена накнада нематеријалне штете. Пошто је утврђено да је тужилац допринео настанку штете јер при обављању посла није поштовао правила струке, те да тај допринос износи 40%, досуђена му је умањена накнада сразмерно утврђеном доприносу. С обзиром да је наведеном другостепеном пресудом, првостепена пресуда укинута у погледу одлуке о захтеву за накнаду материјалне штете, у поновном поступку, странке су закључиле судско поравнање дана 02.03.2006. године у предмету П1 71/05 пред Општинским судом у Сремској Митровици, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади материјалну штету на име разлике између исплаћене зараде од 65% и припадајуће од 100%, као и трошкове лечења, што заједно са законском затезном каматом и трошковима поступка износи 80.000,00 динара.

Након повређивања, тужилац више није обављао послове „...“, већ је премештен на послове „радника у ...“ почев од 01.10.2002. године.

Полазећи од чињенице да је тужени распоредио тужиоца на радном месту „радника у ...“, са нижим коефицијентом у односу на коефицијент који је остваривао по основу уговора о раду на пословима „...“, тужилац трпи и материјалну штету по основу разлике у заради коју би остваривао да до распоређивања на друго радно место које је у вези са повредом на раду, није дошло и оне коју му тужени на новом радном месту исплаћује. Нижестепени судови најпре су оценили да потраживање тужиоца није застарело пошто од доспелости најстаријег тужиочевог потраживања накнаде штете па до подношења тужбе, није протекао рок застарелости од три године прописан одредбом члана 196. Закона о раду. При томе, само право тужиоца из радног односа не застарева, јер се у конкретном случају не могу применити одредбе Закона о облигационим односима, пошто на исте не упућује специјалан закон – Закон о раду. Узимајући у обзир допринос тужиоца настанку штете од 40%, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца делимично основан имајући у виду утврђен допринос тужиоца настанку штете, те су му ову разлику досудили, као и новчану ренту с обзиром да ће и у будућности губити зараду, а водећи рачуна и о доприносу тужиоца настанку штете. При одлучивању, нижестепени судови применили су одредбе чланова 16. став 2. и 3, 16. став 1. тачка 2, 80, 81. став 2. Закона о раду, члан 9. став 1. Закона о

безбедности и здрављу на раду, као и одредбе чланова 154. став 1, 155, 173. 174, 177. став 3. 188. став 1, 190, 192. и 195. став 2. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног суда нижестепени судови су закључак о неоснованости приговора застарелости потраживања тужиоца, засновали на погрешној примени материјалног права.

У конкретном случају, због повреде на раду коју је претрпео 22.01.2001. године, тужилац је распоређен на радно место са нижим коефицијентом за обрачун зараде почев од 01.10.2002. године, које распоређивање је у вези са претрпљеном повредом тужиоца. У време распоређивања на радно место са нижим коефицијентом за обрачун зараде, био је на снази Закон о раду („Службени гласник РС“, бр.70/2001 и 73/2001) који је у члану 96. прописивао да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му надокнади штету, у складу са законом и општим актом. Из овога следи да се у погледу основа одговорности и права на накнаду примењује Закон о облигационим односима, а не Закон о раду, како то погрешно закључују нижестепени судови, погрешно се позивајући при том на Закон о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005) који и није био на снази у време распоређивања тужиоца на радно место са нижим коефицијентом без обзира што су одредба члана 96. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.70/01 и 73/01) и одредба члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 са каснијим изменама и допунама), идентичне. То даље значи да се на одлуку о праву на накнаду не примењује ни рокови застарелости потраживања из радног односа који у члану 123. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.70/2001 и 73/2001) износи три године од дана настанка обавезе, а који рок је прописан и одредбом члана 196. сада важећег Закона о раду који нижестепени судови у конкретном случају примењују.

Према члану члану 376. став 1 Закона о облигационим односима, потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило (субјективни рок). Почетак објективног рока, чије је трајање пет година према ставу 2 истог члана, рачуна се од дана када је штета настала и тече без обзира да ли је и када оштећени сазнао за штету и учиниоца, тако да његовим истеком наступа застарелост потраживања накнаде штете.

Застаревање према члану 388 ЗОО се прекида подизањем тужбе и сваком другом повериоачевом радњом предузетом против дужника пред судом или другим надлежним органом, у циљу утврђивања, обезбеђивања или остварења потраживања. Одредбом члана 392 став 3 истог закона прописано је да у случају када је прекид застаревања настао подизањем тужбе, застаревање почиње тећи изнова од дана када је спор окончан или свршен на неки други начин.

У конкретном случају, до повређивања тужиоца дошло је 22.01.2001. године, након чега је распоређен на радно место са нижим коефицијентом почев од 01.10.2002. године од када му се зарада обрачунава и исплаћује применом овог коефицијента. Тужилац је тужбу поднео 07.12.2020. године а тужбеним захтевом потражује разлику у заради за период почев од 01.12.2017. године закључно са 30.09.2022. године, као и исплату ренте по том основу убудуће.

По оцени Врховног суда, до подношења тужбе потраживање тужиоца је застарело.

Наиме, тужилац материјалну штету по основу мање исплаћене зараде због распоређивања на радно место са нижим коефицијентом, а које је у вези са претрпљеном повредом, трпи сукцесивно почев од распоређивања на радно место са нижим коефицијентом. Потраживање прве мање исплаћене зараде по том основу тужилац је могао остваривати у оквиру рока застарелости прописаног одредбом члана 376. ЗОО, а свако следеће потраживање могао је остваривати у истом року који би се рачунао од окончања тог спора сагласно одредби члана 392. став 3. ЗОО што је тужилац пропустио да учини, па је до подношења тужбе наступила застарелост потраживања накнаде штете и новчане ренте.

Из свих изнетих разлога, Врховни суд је у ставу другом изреке преиначио нижестепене пресуде у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву, тако што је исти одбио, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

С обзиром да је тужени успео у поступку по ревизији, на основу чланова 153. став 1, 154, 163. став 2. и 165. став 2. ЗПП, припадају му трошкови целог поступка према оствареном успеху у спору. Висина је одређена на име тражених трошкова заступања од стране адвоката на осам одржаних рочишта по 29.250,00 динара, за састав четири поднеска по 24.750,00 динара, за састав две жалбе по 49.500,00 динара, за састав ревизије 49.500,00 динара што је одмерено у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 43/23), те на име судских такси за жалбу и другостепену одлуку у износу од по 38.819,00 динара, за ревизију 77.638,00 динара и ревизијску одлуку 116.457,00 динара према важећој Таксеној тарифи.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић